

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Wagner

w sprawie z powództwa B. R.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w L.
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 23 lutego 2006 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w R.
z dnia 1 września 2005 r., sygn. akt VI Pa .../05,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

B. R. zaskarżyła skargą kasacją wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R. z dnia 1 września 2005 r., IV Pa .../05, zmieniający wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 6 czerwca 2005 r., IV P .../05, przywracający B. R. na dotychczas zajmowane stanowisko w Samodzielnym Publicznym Zespole Opieki Zdrowotnej w L., w ten sposób, że powództwo oddalił. Wskazując jako podstawy skargi kasacyjnej naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 45 § 1 k.p. – poprzez wyrażenie błędnego poglądu, że wypowiedzenie powódce umowy o pracę było „uzasadnione a same przyczyny rzeczywiste”, a także naruszenie przepisów postępowania, a to: art. 233 § 1 k.p.c. – poprzez dokonanie „w sposób zupełnie dowolny” oceny zgromadzonego w sprawie materiału, art. 224 § 2 k.p.c. w

związku z art. 217 § 1 k.p.c. – poprzez „przeprowadzenie dowodu z nieaktualnego Statutu Związku Zawodowego Pielęgniarek po zamknięciu rozprawy, w następstwie którego powódka została pozbawiona możliwości obrony swoich praw”, oraz art. 381 k.p.c. w związku z art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. – poprzez dopuszczenie dowodu ze Statutu, „pomimo iż w apelacji pozwanego brak jest wniosku o dopuszczenie takiego dowodu”, jej pełnomocnik wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temuż Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.” Jego zdaniem, rozpoznanie skargi kasacyjnej uzasadnia potrzeba wykładni „przepisów regulujących zasadę swobodnej sądowej oceny dowodów” oraz oczywiste naruszenie art. 224 § 2 k.p.c. w związku z art. 217 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a także gdy skarga kasacyjna jest oczywiście bezzasadna, chyba że zaskarżone orzeczenie narusza oczywiście prawo albo zachodzi nieważność postępowania.

Przedmiotem rozpoznawanej sprawy była ocena zasadności wypowiedzenia B. R. umowy o pracę. Powołane w skardze kasacyjnej przepisy Kodeksu postępowania cywilnego – art. 233 § 1, art. 224 § 2, art. 217, art. 381 i art. 368, oraz art. 45 § 1 k.p. – zostały dostatecznie wyjaśnione zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie. Nie budzą one wątpliwości i nie wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. W sprawie nie występuje zagadnienie prawne, które stanowiłoby problem prawny, tym bardziej istotny, mający znaczenie precedensowe dla innych podobnych spraw i wymagający ingerencji Sądu Najwyższego. Wbrew twierdzeniu skarżącej, przeprowadzenie po zamknięciu rozprawy apelacyjnej w sprawie o przywrócenie do pracy, dowodu ze statutu związku zawodowego, w celu porównania jego treści z zeznaniami świadków, nie stanowi pozbawienia strony możliwości obrony swych praw. W motywach zaskarżonego orzeczenia nie

dostrzega się wyraźnego błędu w zastosowaniu prawa lub jego wykładni, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy. Podnoszone w skardze kasacyjnej zarzuty i ich uzasadnienie sprowadzają się w rzeczywistości do ogólnikowej polemiki z sędziowską oceną materiału dowodowego oraz ustalonych w toku postępowania faktów, co w konsekwencji czyni ją niezasadną. Zgodnie bowiem z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy podkreślał również, że zarzut naruszenia art. 224 k.p.c. nie może służyć wykazywaniu sprzeczności w materiale dowodowym oraz błędów w ocenie dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2000 r., II UKN 324/99, OSNAPiUS 2001 nr 11, poz. 390).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.